

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3121/2024
09.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Поповић, адвокат из ..., против тужене ББ ПР самостална угоститељска радња ресторан „...“ из ..., чији је пуномоћник Ивона Станковић Миљковић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1036/24 од 19.06.2024. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1036/24 од 19.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1036/24 од 19.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 3946/2013 од 27.09.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе из поднеска тужиоца од 06.10.2016. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац у радном односу код тужене на радном месту ... у непрекидном трајању почев од 22.10.2008. године до 25.08.2013. године за које време је остварио право на основну зараду у нето износу од 28.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за тужиоца уплати РФ ПИО Нови Београд дуговане износе на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период трајања радног односа код тужене у непрекидном трајању почев од 22.10.2008. године до 25.08.2013. године на износ основице од 28.000,00 динара који износ представља нето зараду коју тужилац је остварио на раду код тужене, као неоснован. Ставом четвртим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да на име доприноса за здравствено осигурање тужиоца уплати Филијали РФ за здравствено осигурање Нови Београд дуговане износе на име доприноса за здравствено осигурање за период трајања радног односа тужиоца код тужене у непрекидном трајању почев од 22.09.2008. године до 25.08.2013. године на износ основице од 28.000,00 динара, а који износ представља нето зараду коју је тужилац остварио на раду код тужене. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да на име доприноса за случај незапослености тужиоца уплати Филијали НСЗ Нови Београд дуговане износе на име доприноса за осигурање за случај

незапослености за период трајања радног односа тужиоца код тужене у непрекидном трајању од 22.10.2008. године до 25.08.2013. године на износ основице од 28.000,00 динара који представља нето зараду коју је тужилац остварио на раду код тужене. Ставом шестим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу по основу неоснованог обogaћења исплати 139.724,70 динара. Ставом седмим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужицу преко износа досуђених ставом шестим изреке на име неоснованог обogaћења исплати још износ од 101.000,00 динара, односно разлику између укупно траженог износа од 240.724,70 динара до износа од 139.724,70 динара, као неоснован. Ставом осимим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати законску затезну камату по основу неоснованог обogaћења на износе и са датумима од доспелости ближе означеним у том ставу изреке као неоснован. Ставом деветим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 316.344,49 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1036/24 од 19.06.2024. године, ставом првим изреке укинута је пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3946/2013 од 27.09.2023. године у ставу другом изреке и тужба тужиоца у делу у коме је поставио тужбени захтев да се утврди да је био у радном односу код тужене на радном месту ... почев од 22.10.2008. године до 25.08.2013. године, за које време је остварио право на основну зараду у нето износу од 28.000,00 динара, одбачена је као неблагоприятна. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 3946/2013 од 27.09.2023. године у ставу првом, четвртм, петом и шестом изреке. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу деветом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П1 3946/2013 од 27.09.2023. године тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 318.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате док је у преосталом делу захтев тужиоца одбијен. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става другог и трећег изреке, тужена је благовремено изјавила ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је обавеза тужене да за тужиоца уплати надлежним фондовима припадајуће доприносе за здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености, у смислу члана 30. и 32. Закона о раду, на основу примене правне фикције о постојању радног односа, с обзиром да је тужилац обављао фактички рад код тужене без уговора о раду у периоду од 22.10.2008. године до септембра 2012. године, због чега је тужена у обавези, на основу одредбе члана 51. ст. 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање да уплати тражене доприносе, и исплата износа који је тужилац на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање уплаћивао за свој рачун, за период од 22.10.2008. године до септембра 2012. године, на име стицања без основа, на основу члана 210. Закона о облигационим односима. Побijана пресуда којом је усвојен тужбени захтев заснована је на одредбама чланова

30. и 32. Закона о раду и 51. ст. 1. и 3. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Тужена у ревизији указује да се фикција постојања радног односа на неодређено време морала према изведеним доказима утврдити и образложити, што указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање које није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Такође ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није разлог за изјављивање ни редовне ни посебне ревизије у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Како не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права ни уједначавања судске праксе, то је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора побијаног дела у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП. Том одредбом закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредности од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 07.10.2013. године, а вредност предмета спора је 240.724,70 динара.

Имајући у виду да ово није парница из радног спора у смислу одредбе члана 441. ЗПП код којих је ревизија увек дозвољена, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање и престанак радног односа, а да је побијана вредност предмета спора испод динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић